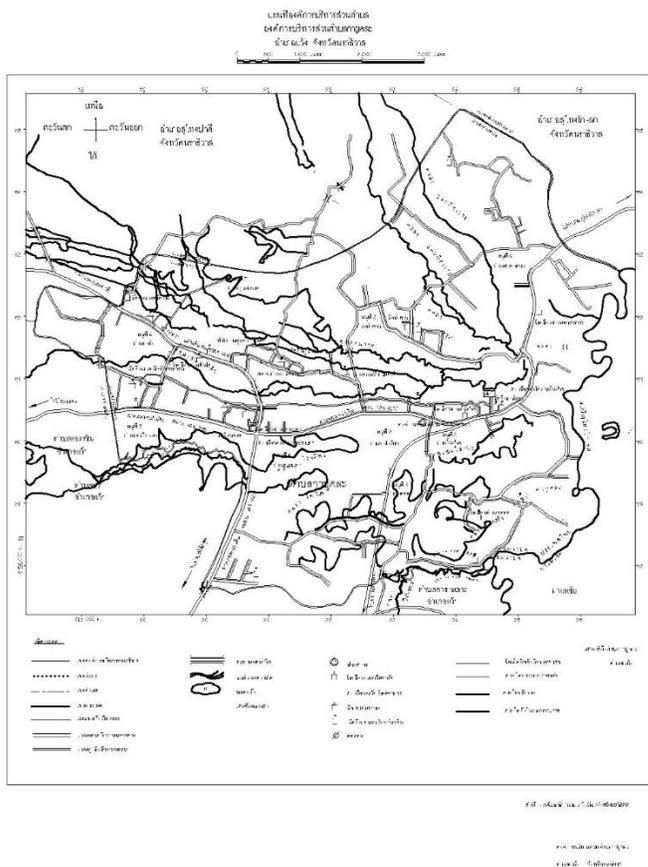

ข้อมูลทั่วไป

ภาพที่ 1 แสดงอาณาเขตตำบลเกาะ (ภาพอยู่ในโครงรูป)

องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะ ตั้งอยู่หมู่ที่ 2 บ้านบาโงตือบู ตำบลเกาะคอระ อำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส มีเนื้อที่ 57.548 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นจำนวน 35,967.50 ไร่ เป็นที่ราบลุ่ม บางพื้นที่เป็นที่ราบสูง สำหรับพื้นที่ลุ่มจะพบในหมู่ที่ 1 บ้านตอออก หมู่ที่ 2 บ้านบาโงตือบู หมู่ที่ 3 บ้านน้ำขาว หมู่ที่ 7 บ้านสุเตมาแจ และหมู่ที่ 8 บ้านไม้ฝาด และพื้นที่ราบสูงจะพบในหมู่ที่ 4 บ้านบาโง หมู่ที่ 5 บ้านตาฮิบาเดาะ และหมู่ที่ 6 บ้านสามแยก สำหรับพื้นที่ราบลุ่มจะมีน้ำขังตลอดปีและเป็นดินพรุ ห่างจากตัวอำเภอแว้ง ประมาณ 6 กิโลเมตร และอยู่ห่างจากตัวเมืองจังหวัดนราธิวาส ประมาณ 83 กิโลเมตร และห่างจากกรุงเทพมหานคร ทางรถยนต์ประมาณ 1,175 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ จดตำบลเกาะ อำเภอสู่ไหงป่าดี และเขตอำเภอสู่ไหงโก-ลก
ทิศตะวันออก จดตำบลแว้ง ตำบลฆอละ อำเภอแว้ง

ทศใต้

จตุรฤกษ์ถันตัน ประเทศมาเลเซีย

ทิศตะวันตก

จดตำบลเอราวัณ อำเภอเวียง และตำบลสากอ อำเภอสุโขทัย

ประวัติความเป็นมา

องค์การบริหารส่วนตำบลกาญาคะ

มีฐานะเป็นนิติบุคคล

และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น

รูปแบบหนึ่ง

ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วน

ตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 7 พ.ศ. 2562

โดยยกฐานะจากสภาตำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลกาญาคะ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2539

องค์การบริหารส่วนตำบลกาญาคะ แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 9 หมู่บ้าน ดังนี้

หมู่	ชื่อหมู่บ้าน	รายชื่อผู้นำ	ตำแหน่งเรียกผู้นำ
หมู่ที่ 1	บ้านตอออก	นายยูไนดี อาลี	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 2	บ้านบาโงตือบู	นายมะนุญี คอเลาะ	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 3	บ้านน้ำขาว	นายวิวัฒน์ ว่องไว	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 4	บ้านบาโง	นายแวซัง สะมะแอ	กำนัน
หมู่ที่ 5	บ้านตาฮิบาเคาะ	นายชอปริ มะริเป็ง	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 6	บ้านสามแยก	นายประดิษฐ์ กลานุรักษ์	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 7	บ้านสุเตมาเจ	นายหมัด อาแซ	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 8	บ้านไม้ฝาด	นายอันวา เจ๊ะอาลี	ผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ 9	บ้านศาลาอูมา	นายภคิน ภูจินฉัตร	ผู้ใหญ่บ้าน

หมู่ที่ 1 บ้านตอ เป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของตำบล
คนในสมัยก่อนจึงเรียกว่าหมู่ “ตะวันออก”
แต่เนื่องด้วยการพูดภาษาไทยที่ไม่ชัดของคนมุสลิมจึงเขียนเป็นหมู่บ้านตอ

ทิศเหนือ จรด หมู่ที่ 8 บ้านไม้ฝาด ตำบลกาชูกุล อำเภอเวียง
ทิศใต้ จรด หมู่ที่ 4 บ้านกัมมาส ตำบลช่อเลาะ อำเภอเวียง
ทิศตะวันออก จรด รัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันตก จรด หมู่ที่ 7 บ้านช่อเลาะทวอ ตำบลเวียง

หมู่ที่ 2 บ้านบาโงคือ เดิมหมู่บ้านแห่งนี้ชาวบ้านมีอาชีพทำการเกษตร
โดยเฉพาะการทำไร่อ้อยเป็นจำนวนมาก ซึ่งทางภาษามลายูท้องถิ่นเรียกอ้อยว่า
“คือ” จึงเรียกชุมชนนี้ว่าหมู่บ้านบาโงคือ

ทิศเหนือ จรด หมู่ที่ 3 บ้านน้ำขาว ตำบลกาชูกุล
ทิศใต้ จรด หมู่ที่ 1 บ้านตอ ตำบลกาชูกุล
ทิศตะวันออก จรด หมู่ที่ 8 บ้านไม้ฝาด ตำบลกาชูกุล
ทิศตะวันตก จรด หมู่ที่ 6 บ้านสามแยก ตำบลกาชูกุล

หมู่ที่ 3 บ้านน้ำขาว บ้านน้ำขาวตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของตำบลกาชูกุล
เดิมบ้านน้ำขาวมีชื่อเรียกว่า
บ้านคาว ต่อมามีน้ำท่วมใหญ่ทั้งหมู่บ้าน เลยได้ชื่อใหม่ว่า บ้านน้ำขาว จนถึงปัจจุบัน ชื่อมีอยู่ 3
กลุ่มชุมชน คือ กลุ่มบ้านชะกา กลุ่มบ้านน้ำขาว และกลุ่มบ้านป่าไค
ประชาชนในหมู่บ้านส่วนใหญ่อพยพมาจากประเทศมาเลเซีย เมื่อประมาณ 70 ปีก่อนมาแล้ว

ทิศเหนือ จรด หมู่ที่ 9 บ้านศาลาอูมา ตำบลกาชูกุล
ทิศใต้ จรด หมู่ที่ 8 บ้านไม้ฝาด ตำบลกาชูกุล
ทิศตะวันออก จรด หมู่ที่ 9 บ้านศาลาอูมา ตำบลกาชูกุล
ทิศตะวันตก จรด หมู่ที่ 7 บ้านสุเตมาแจ ตำบลเอราวัณ อำเภอเวียง

หมู่ที่ 4 บ้านบาโง บ้านบาโงตั้งอยู่ทางทิศเหนือของที่ว่าการอำเภอเวียง
เป็นภาษามลายูท้องถิ่นแปลว่าที่สูงหรือควน

เนื่องด้วยในหมู่บ้านมีที่ควนหรือที่สูง ที่คนสมัยก่อนใช้เป็นสถานที่อพยพมาอาศัยพักค้าง หรือใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมการเล่นของชาวบ้านหลังจากการเก็บเกี่ยวข้าวจึงเรียกหมู่บ้านนี้ว่า “บาโง”

ทิศเหนือ	จรด	บ้านบาโงบาเย	ตำบลสากอ	อำเภอสุไหงปาดี
ทิศใต้	จรด	บ้านกูแบบาเดาะ	ตำบลกาชุกละ	
ทิศตะวันออก	จรด	บ้านสุแตมาแจ	ตำบลกาชุกละ	
ทิศตะวันตก	จรด	บ้านหินสูง	ตำบลเอราวัณ	อำเภอแว้ง

หมู่ที่ 5 บ้านตาฮิบาเดาะ หรือกูแบบาเดาะ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของที่ว่าการอำเภอแว้ง สมัยก่อนบริเวณนี้มีสัตว์อาศัยอยู่มากโดยเฉพาะแรด

มาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากเป็นเวลากว่าหลายปีและมีชาวบ้านคนหนึ่งเข้ามาตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่ตรงนี้จึงตั้งชื่อหมู่บ้านขึ้นเป็นชื่อบ้านตาฮิบาเดาะ แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อหมู่บ้านใหม่เป็น บ้านกูแบบาเดาะ เพื่อให้มีความหมายดีขึ้นเนื่องจาก “ตาฮิบาเดาะ” หมายถึงขี้แรดจึงฟังดูไม่ค่อยดีนัก

ทิศเหนือ	จรด หมู่ที่ 4	บ้านบาโงตำบลกาชุกละ
ทิศใต้	จรด หมู่ที่ 6	บ้านบาลูกา ตำบลแว้ง
ทิศตะวันออก	จรด หมู่ที่ 6	บ้านสามแยก ตำบลกาชุกละ
ทิศตะวันตก	จรด หมู่ที่ 7	บ้านลูโบ๊ะสะโต ตำบลเอราวัณ

หมู่ที่ 6 บ้านสามแยก ประมาณปี พ.ศ. 2474 ได้มีการสร้างถนนดินลูกรัง จากอำเภอสุไหงโก-ลก เชื่อมต่อกับอำเภอแว้ง ทำให้บริเวณนี้จะมีลักษณะเป็นถนนหักศอกเข้าไปทางอำเภอแว้งการเดินทางลำบากมากด้วยสภาพถนนมีลักษณะเป็นหลุมเป็นบ่อ ต่อมาท่านขุนกาชุกละรักษ์ ได้สร้างศาลาที่พักขึ้น เรียกว่า ศาลาเจ๊ะโก๊ะ และชาวบ้านเรียกบริเวณสถานที่นี้ว่า วอกะชีกู (วอกะ หมายถึง ศาลา, ชีกู หมายถึง ซื่อซอก) ต่อมาประมาณพ.ศ. 2481 ได้มีการตัดถนนจากอำเภอสุไหงปาดี เชื่อมต่อเข้าด้วยกันตรงจุดนี้ทำให้กลายเป็นสามแยก บริเวณนี้จะเป็นจุดที่พักการเดินทางของคนในสมัยก่อนที่เดินทางมาจากอำเภอสุไหงปาดี หรือมาจากอำเภอสุไหงโก-ลก เพื่อเดินทางไปอำเภอแว้ง หรือเดินทางไปทำงานที่เหมืองทอง โตะโม่ ทำให้เกิดเป็นชุมชนที่มีคนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากมีตลาดและร้านค้า ร้านทอง โรงแรม และโรงสีเกิดขึ้น และเมื่อชาวบ้านสัญจรไปมาก็จะบอกสถานที่จะนัดหมายหรือจะหยุดพักว่า “สามแยก” ชาวบ้านจึงเรียกชุมชนนี้ว่า บ้านสามแยก จนมาถึงทุกวันนี้

ทิศเหนือ	จรด หมู่ที่ 7	บ้านสุแตมาแจ	ตำบลกาญुकละ
ทิศใต้	จรด หมู่ที่ 1	บ้านตอออก	ตำบลกาญुकละ
ทิศตะวันออก	จรด หมู่ที่ 2	บ้านบาโงตือนู	ตำบลกาญुकละ
ทิศตะวันตก	จรด หมู่ที่ 5	บ้านกูแบบาเดาะ	ตำบลกาญुकละ

หมู่ที่ 7 บ้านสุแตมาแจ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของที่ว่าการอำเภอเวียง “สุแตมาแจ” ภาษามลายูท้องถิ่นแปลว่า “ละมุด” เป็นผลไม้ชนิดหนึ่ง ในสมัยก่อนพื้นที่หมู่บ้านแห่งนี้เต็มไปด้วย ต้นละมุด ชาวบ้านจึงเรียกกันว่าหมู่บ้าน “สุแตมาแจ” หรือก็คือหมู่บ้านละมุดนั่นเอง เรียกกันติดปากมาจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งเดิมอยู่ในเขต ม.6 บ้านสามแยก ต.กาญुकละ อ.เวียง จ. นราธิวาส และได้แยกตัวเมื่อปี พ.ศ. 2522 เป็น ม.7 ซึ่งประกอบด้วย 2 ชุมชน คือ 1. บ้านสุแตมาแจ 2. บ้านเปาะคอปอ

ทิศเหนือ	จรด บ้านบาโงมาแย	ตำบลสากอ อำเภอสุโขงป่าดี
ทิศใต้	จรด บ้านสามแยก	ตำบลกาญुकละ
ทิศตะวันออก	จรด บ้านน้ำขาว	ตำบลกาญुकละ
ทิศตะวันตก	จรด บ้านบาโง	ตำบลกาญुकละ

หมู่ที่ 8 บ้านไม้ฝาด เดิมหมู่บ้านนี้มีชื่อว่า “บ้านบาโหละ” (บ้านจางข้าว) เพราะว่ามีสภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มเหมาะสำหรับการทำงาน เป็นหมู่บ้านหนึ่ง ที่สำคัญของตำบล ส่วนอีกพื้นที่ส่วนหนึ่งมีชื่อเรียกว่า “บ้านไม้ฝาด” ภาษามลายูท้องถิ่นเรียกว่า “กาญुकละ” เป็นชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นต้นไม้ที่มีขนาดใหญ่ และอยู่ใกล้ท่าเรือซึ่งเป็นคลองขนาดใหญ่อยู่หลังหมู่บ้าน และในสมัยก่อน จะมี พ่อค้า แม่ค้า จากต่างแดนล่องเรือมาค้าขาย (เป็นคนจีนโพ้นทะเล) โดยลงสินค้าที่ทำเรือ “เปาะแมะ” ก็จะมีต้นไม้ฝาดขนาดใหญ่เป็นจุดเด่น จนเป็นที่ติดปากของพวกชาวบ้านว่า “หมู่บ้านไม้ฝาด” จนกระทั่งปัจจุบัน ต่อมามีการตัดถนนจากอำเภอสุโขงโก-ลก ผ่านกลางชุมชนบ้านไม้ฝาด เพื่อไปกึ่งอำเภอโต๊ะโมะ (อำเภอเวียงปัจจุบัน) และเกิดถนนโค้งหักศอก

เข้าอำเภอเวียงซึ่งอยู่ห่างออกไปจากชุมชนทิสเหนือ และได้ตัดถนนเชื่อมต่อไปอำเภอสุโขงป่าดี จนกระทั่งปัจจุบันถนนทุกสายก็ยังอยู่

ทิสเหนือ	จรดหมู่ที่ 3	บ้านน้ำขาว	ตำบลกาญจนบุรี
ทิสใต้	จรดหมู่ที่ 1	บ้านตอ	ตำบลกาญจนบุรี
ทิสตะวันออก	จรดหมู่ที่ 9	บ้านศาลาอูมา	ตำบลกาญจนบุรี
ทิสตะวันตก	จรดหมู่ที่ 2	บ้านบางไทร	ตำบลกาญจนบุรี

หมู่ที่ 9 บ้านศาลาอูมา

เดิมเป็นหมู่บ้านที่มีความเจริญมีตลาดและมีร้านค้ามากมาย เนื่องด้วยการทางติดต่อระหว่างอำเภอสุโขงป่าดี-

ลบกับหมู่บ้านลำบากมาก สภาพในพื้นที่ที่มีต้นหลาโอบล้อมอยู่เป็นจำนวนมากจึงได้เรียกชื่อว่าหมู่บ้าน “ป่าเตะ” (ภาษามลายูท้องถิ่น)

ต่อมามีนายอูมา ได้เข้ามาอาศัยเปิดร้านขายของในหมู่บ้านอยู่ใกล้ริมถนน และได้สร้างศาลาที่พักขึ้นที่ริมทาง กลายเป็นจุดที่หมายในการเดินทางเข้าหมู่บ้านเรียกกันติดปากว่าลงที่ “ศาลาอูมา” จนกลายมาเป็นชื่อของหมู่บ้าน

ทิสเหนือ	จรด อำเภอสุโขงป่าดี-ลก
ทิสใต้	จรด หมู่ที่ 3 บ้านน้ำขาว
ทิสตะวันออก	จรด ประเทศมาเลเซีย
ทิสตะวันตก	จรด หมู่ที่ 3 บ้านน้ำขาว